

[Holger Eriksen.]

nøjes med de 168 Kr., som de fik for den saakaldte stille Periode, der svarer til 3 Portioner Reguleringstillæg, og at de for den Prisstigning, der siden har fundet Sted, og som medfører, at de har Krav paa 7, ja, lige ved 8 Portioner, maa nøjes med 3½ Portioner af Reguleringstillægget, saa har det naturligvis sin Baggrund i de ændrede økonomiske Forhold, der er en Følge af Krigssituationen. Det maa staa klart for alle, at vore store udenlandske Tilgodehavender, der reelt betyder en tilsvarende, om end forbigaaende Formindskelse af den Varemængde, der staaar til Raadighed for Landets Befolkning, maa medføre, at der bliver mindre til Fordeling, eller at vi med andre Ord alle maa blive fattigere, og den Omstændighed at standset eller formindsket Raastoftilførsel har medført, at vi ikke er i Stand til at udnytte vort Produktionsapparats Kapacitet paa samme Maade som hidtil, virker naturligvis i samme Retning.

Hvis man nu havde været i Stand til at gennemføre et mere effektivt Prisstop, end Tilfældet har været, og navnlig hvis man havde været i Stand til at hindre, at visse Grupper af Befolkningen fik stærkt forøgede Indtjeningsmuligheder, havde der ikke været nogen Anledning til at røre ved Lønningerne. Men saadan er det ikke. Jeg skal ikke her ved denne Lejlighed komme ind paa de mange forskellige Faktorer, der virker prishævende, og hvoraf en hel Del nødvendigvis maa undrage sig Regeringens og Rigsdagens Kontrol. Jeg nøjes med at fastslaa, at medens det vel som under sidste Krig er gaaet saadan, at de mange er blevet fattigere, er der dog Befolkningsgrupper, som ser deres Velstand vokse, selv om de ikke talmæssigt kan maale sig med de tilsvarende Grupper under sidste Krig.

Under disse Forhold var der en rimelig Basis for et Krav om Lønforhøjelse. Jeg skal ikke opkaste mig til Dommer over, om Arbejds- og Forligsnævnets Formandsskab gennem sin Kendelse har haft Held til at træffe det rigtige. Jeg konstaterer blot, at der foreligger en saadan Kendelse, og at den indebærer, at i samme Udstrækning som privat beskæftigede Arbejdere fik Reguleringstillæg, har Statens Arbejdere og Funktionærer naturligvis ogsaa Krav derpaa, medens det paa den anden Side ikke er let at se, hvorledes de skulde kunne faa fuld Erstatning for Prisstigningen, naar de privat beskæftigede ikke fik det. Thi selv om de, som jeg begyndte med at sige, havde en Papirret i Henhold til Loven af 1931, havde de private Arbejdere en tilsvarende Ret, dels

i den Overenskomst, der blev sluttet i Fjor og siden sat ud af Kraft, dels i Traditionen. Men Forholdene var i begge Tilfælde for stærke. Jeg benytter da Lejligheden til at takke Tjenestemandsgenerationerne for det Samfundssind, de har udvist ved at acceptere det Forslag, den højtærede Finansminister fremsatte over for dem, og hvorved de kom paa Linie eller saa nogenlunde paa Linie med de øvrige Arbejdere.

Med Hensyn til Forslagets Enkeltheder gør jeg opmærksom paa, at Honorartillægget, der efter Loven skulde øges med 21 pCt., kun forhøjes med 10 pCt., og at de 168 Kr. ikke er kommet til Udbetaling her.

Jeg finder det rimeligt, at man har givet dem med den allerlaveste Lønning et lidt højere Tillæg end de 3½ Portioner, og jeg henleder Finansministerens Opmærksomhed paa visse unge Arbejdere, som ikke hører ind under Loven, men som jeg gaar ud fra han administrativt vil have Opmærksomheden henvendt paa.

Bestemmelsen i § 5 om, at Tjenestemænd, Funktionærer og Pensionister i en Kommune eller anden offentlig Institution eller i et koncessioneret Selskab ikke kan oppebære større Dyrtidsforhøjelse end den, der her er Tale om, repræsenterer vel noget nyt, i hvert Fald for Kommunernes Vedkommende; jeg har det Indtryk, at man ogsaa før direkte eller indirekte har øvet Indflydelse paa de koncessionerede Selskabs Lønninger. Men som Forholdene ligger, og da Hovedsagen er at stille alle lige over for Krigtidens Byrde, kan der næppe indvendes noget mod, at ogsaa Kommunerne er blevet draget med ind under Loven. Jeg anbefaler paa mit Partis Vegne Forslaget til velvillig Behandling, og jeg føjer dertil et Ønske om, at den højtærede Handelsminister vil faa et saadant Tag paa Priserne, at den Revision, der er stillet i Udsigt inden 1. November, vil blive overflødig, hvis vi da ikke til den Tid, hvad alle naturligvis haaber, har faaet normale Tider, der muliggør Tilbagevenden til det Leveniveau, vi havde før Krigen.

Søren P. Larsen: Det fremgaar af den højtærede Finansministers Forelæggelsestale saavel som af de Bemærkninger, der knytter sig til Lovforslaget, hvordan Prisudviklingen har været her i Landet, og hvorledes Lønningens Opbygning er, og paa Baggrund af dette har den højtærede Regering gennem Finansministeren optaget en Forhandling med Tjenestemændene, som resulterede i den Aftale, dette Forslag dækker. Jeg finder ingen Anledning til,